

Út a Menny felé

A vonat éppen befutott a pályaudvarra. A peronon egy kislány várt az "útípoggyászával", egy szatyorral, amelybe a tervezett utazásra egy kis ennivalót csomagolt be. A kicsi felszállt, és talált egy ülőhelyet egy még nem egészen teli fülkében. Kutatva nézett körül, és megnézte az utasokat, akik azonban mind idegenek voltak. Fáradt volt a hosszú várakozástól, és útsomagját fejpárnának használta, hogy kissé kipihenje magát. Amikor jött a kalauz, nagy bizalommal megkérdezte tőle, hogy szabad-e itt aludni. Ő barátságosan igennel felelt, de utána látni akarta a jegyet. A kislány így felelt:

- Nincs jegyem.

Erre a következő beszélgetés alakult ki:

- Hova utazol hát?

- A mennybe megyek - hangzott a válasz.

A kalauz körülnézett, és csodálkozva válaszolt:

- Igen? És ki fizeti a vonatjegyet?

- Az Úr Jézus - felelte a kislány, és hozzáfűzte: - Ez a vonat nem a mennybe megy, és az Úr Jézus nem utazik rajta?

- Azt hiszem nem - válaszolta a kalauz, akit zavart a gyermek nyíltszívűsége. - De miből gondolod?

- Mert édesanyám gyakran énekelt egy éneket a vonatról, amely a mennybe megy, és az Úr Jézus kifizette az útiköltséget mindenkiért, aki azon utazik. De most már nem tudja többé énekelni. Nemrég meghalt. Ezért elhatároztam, hogy utána utazom, hogy ismét együtt legyek vele. Nem ismeri a dalt a vonatról, amely a mennybe megy? Nem éneklí a kislányának, hogy el tudjon aludni? Vagy nincs kislánya? - kérdezte a kicsi, miután a kalauz csendben végighallgatta.

Megindult hangon válaszolt:

- Volt egy kislányom, körülbelül olyan idős, mint te, de már meghalt. Talán ő is a mennybe van.

- És most a bácsi odautazik, hogy viszontlássa? - kérdezte a kislány nagy együttérzéssel. Néhány utas érdeklődve hallgatta a beszélgetést. Egyesek mélyen meghatódtak a kislány furcsa kérdéseitől. Valaki ezt mondta:

- Ez egy angyal!

- Nem, Kati vagyok. Az angyalok az Úr Jézusnál vannak a mennyben. - Ezután nagy bizalommal megkérdezte az utasokat:

- Mindannyian a mennybe utaznak? Annak nagyon örülnék! Biztosan mind szeretik az Úr Jézust, és imádkoznak Hozzá, ahogyan anyukám is mindig tette velem. Anyukám azt mondta, hogy mindenki, aki valóban hisz az Úr Jézusban, minden nehézség nélkül a mennybe kerül.

- Édesanyád biztosan jó asszony volt - szakította félbe az egyik utas a kislányt.

- Az én anyukám azonban sosem akarta, hogy valaki azt mondja neki, jó ember. Mindig azt mondta, hogy senki sem jó, csak egyedül Isten; és hogy nem azok az emberek jutnak a mennybe, akik azt hiszik, hogy jók, hanem csak azok, akiknek az Úr Jézus megbocsátotta bűneiket.

- A kislány kék szemét a kalauzra emelte: - De még mindig nem mondta meg, hogy a mennybe utazik-e. Nem akarja viszontlátni a lányát a mennyben? Vagy nem is hisz az Úr Jézusban?

A kalauz csendben állt, és nem tudta, mit kezdjen a kislánnyal. Az egyik utas értésére adta, hogy kifizeti a kislány jegyét. A kalauz azonban így felelt:

- Meddig vigyük magunkkal a kislányt? Nem hagyhatjuk, hogy valahol csak úgy kiszálljon. Mi lesz ebből a gyermekből? - Komolyan aggódott miatta.

Nyugodtan kérdezett tovább a gyermek: - Mit mondjak a kislányának, ha találkozom vele a mennyben? Mondjam neki azt, hogy az apukája most nem tud a mennybe jönni, de később eljön őt meglátogatni?

Azaz utas, aki tanúja volt ennek a beszélgetésnek, és tovább mesélte az esetet, sajnálta, hogy a vonat éppen ekkor ért lakóhelye vasútállomásához, és le kellett szállnia. Később azonban megtudta, hogy Kati dolga jól végződött. Valaki oltalmába vette a kislányt, és hazavitte, ahol a hozzátartozói már aggódtak a gyermek miatt. Előzőleg semmit sem mondott nekik tervezett "mennyei útjáról".

Talán kicsit megmosolyogjuk a kislányt. De talán el kellene tűnődnünk ezen: Mi a megfelelő vonatot választottuk-e, és ismerjük-e a célállomást? Hova vezet életünk útja? Eldöntöttük-e már, hogy mi az úti célunk?